

БРАНИМИР СЪБЕВ ПАЛАЧЪТ

chitanka.info

— Татко, татко, хванах една!

Звънливият глас на Честър огласи тихата долина и уплаши ято врабци, притаили се в клоните на близката върба. Те литнаха от дървото и се спуснаха по поречието на Рок Ривър, търсейки друго убежище от ситния дъжд. Бащата дотича при детето от близките храсти, закопчавайки в движение панталоните си. Зовът го беше сварил точно когато бе решил да пусне една вода.

— Дръж здраво, Чес! Идвам.

Мъжът хвана подскачащата въдица от ръцете на сина си и с усилие я измъкна от водата. На куката се поклащаше едра дъгова пъстърва. Той я откачи и я пусна в голямата поцинкована кофа, където имаше още три пъстърви.

— Достатъчно за днес, сине. Много е студено и ако се разболееш, майка ти ще ни откъсне главите. Да се прибираме в караваната.

— Добре, тате.

Двамата риболовци се упътиха към фургона, а гумените им ботуши потъваха във влажната земя с жвакащи звуци. Тери носеше кофата с пъстървите, а синът му Честър мъкнеше въдиците. Прибраха се на топло в караваната и оставиха кофата до печката, а хлапето се залови да разглобява въдиците. Баща му излезе навън да посети отново храстите и да си довърши работата.

Тери се прибра и съблече дъждобрана. Извади джобното си ножче и се залови да чисти рибата. Показа на сина си как се корми и му остави другата пъстърва да се научи сам. Хлапето се справи задоволително. Бащата прибра останалите две пъстърви в багажа — „Да научим и майка ти как се чисти риба“, подметна той и двамата със сина му се заляха от смях. После мъжът загрея тигана на печката, оваля рибите в брашно и се зае да ги пържи.

— Дай и аз да опитам, тате — предложи Честър. — Нека и аз да опържа една пъстърва.

— Друг път, сине. Стигат ти толкова рибарски уроци за днес.

Хлапето се намуси и започна да си драска разни рисунки в джобното тефтерче. Тери забеляза, че синът му е доста мрачен, и рече:

— Не се надувай де. Следващият уикенд ще дойдем пак и тогава ще ти разясня тайните в пърженето на речната пъстърва.

— Чак другия уикенд?

— Да. Времето минава бързо, Чес. Не се коси за дреболии. Ела да хапнем и после ще ти разкажа една история.

— Каква история? — заинтересува се момчето.

— Страшна история, плашеща. От тези, които се разказват край лагерния огън в голяма компания и от които ти настръхват косите.

— Супер! — въодушеви се Чес. — Хайде, разказвай!

— Първо да хапнем — каза строго бащата. — На пълен стомах се мисли по-добре. Нали не искаш да забравя някоя подробност?

Двамата седнаха на масата и опитаха пъстървата — беше превъзходна. Лакомо започнаха да ядат и не след дълго на масата останаха само рибени кости и трохички хляб. Тери стана и донесе ягодите, които синът му беше набрал сутринта.

— Тези пък съвсем ги забравих! — възкликна Чес.

— Нали трябва да има и десерт — усмихна се бащата.

Хапнаха малко ягоди и излязоха да си измият ръцете в потока. Когато се върнаха, седнаха до печката и хлапето вperi очаквателен поглед в татко си, който започна да разказва обещаната история.

В Европа през Средновековието, малко преди епохата на Ренесанса, хората живеели с много заблуди в сравнение със сега. Една от тях бил страхът от вещиците, заради който много невинни хора загинали, обвинени, че служат на дявола. Смъртта застигала нищо неподозиращи хора, станали жертва на безпочвени обвинения и фалшиви доказателства. В старанието си да служат на Бога човеците често несъзнателно действали в пълен разрез с каноните на християнството. Заради обвинения че са вещици, момичета изгаряли на кладата; заради дребни кражби деца били обезглавявани; заради сбиване в кръчмата мъже отивали на бесилото. И някъде в Западна Европа, скитайки от страна в страна живеел един полулегендарен човек, чието име всявало страх дори в сърцата на най-смелите. Един човек, който убивал с еднаква безчувственост и просяци, и крале. Това бил Карг, страшният палач, наричан от простолюдието Екзекутора. Нежежите биха казали, че той е бил просто оръдие в ръцете на властта — просто един обикновен палач. И биха сгрешили. Може би нямало нищо свръхестествено на пръв поглед във високия шест стъпки мъж, тежащ деветдесет килограма и сякаш изтъкан само от мускули. Но не

било така. Защото никой не бил виждал неговото лице. Навсякъде, където отидел, носел маска, независимо дали се изкачва на ешафода да екзекутира поредния осъден или сяда в кръчмата на халба бира. Имало нещо демонично в този човек — в походката му, изпълнена с котешка грация, съчетана с първична сила и голяма прецизност, с която изпълнявал присъдите. Един безпристрастен наблюдател би казал, че този палач си разбира от занаята. И би се оказал прав.

За този страшен палач се носели всевъзможни слухове сред простолудието — от наивната вяра, че е слуга на дявола до твърдението, че не е човек, а демон в човешки образ. Но как ще е слуга на дявола, щом екзекутира хора, обвинени, че самите те са дяволски роби? — ще се запитате вие. Няма значение. Хората вярват в това, в което им се иска да вярват и продължавали да се страхуват от демоничния палач. Той кръстосвал из континента навсякъде, където имало нужда от екзекуции — да се изгарят на клада и бесят хора, да се режат глави с меч или брадва, да се измъчват хора с ужасни инструменти по волята на Светата Испанска Инквизиция или да се обезглавяват с гилотина по заповед на френските крале. Карг бил един своеобразен приносител на Смъртта, неин бранник, неин любим. И навсякъде носел маска, с която криел лицето си — черна качулка с прорези за очите, рицарски шлем със забрало или проста гугла. Но любимата му маска бил човешки череп, принадлежал някога на човек с извънредно голяма глава. Карг винаги си слагал тази маска, когато неговият „клиент“ бил по-специален — аристократ или водач на въстание, сериен убиец или някоя изключително красива жена. Но сигурно си задавате въпроса защо е бил толкова ужасен, защо е станал такъв звяр?

Когато бил едва на три години, майка му била отвлечена от отчаяни поклонници на дявола и по-точно — вещици. Осемте жени набили майката на Карг на кол и запалили огън под нея, след което се хванали за ръце и затанцували в кръг около огъня, пеейки богохулни песни, за да докажат своята преданост към Сатаната. Някои от тях били изловени още тогава и съвсем заслужено пратени на кладата. А когато бил осемгодишен, баща му се записал като доброволец във въстание, организирано някъде в Унгария — родната страна на бъдещия палач. Въстанието било потушено, а баща му — пратен на бесилката заедно с водача. Оттогава Карг намразил до мозъка на

костите си вещиците, отговорни за смъртта на майка му, както и предводителите на въстания, заради един от които Екзекутора останал кръгъл сирак толкова малък. Пет години живял в пълна мизерия, без покрив над главата и с парцали на гърба си, петимен за къшей хляб. След това се присъединил към група поклонници, тръгнали към Божи гроб на поклонение. Направил го не толкова от силна вяра, колкото от желание коремът му да бъде пълен и да заспива на топло край лагерния огън. Когато се върнал след година, придружил своите приятели поклонниците до родната им Испания и постъпил на работа в Светата Испанска Инквизиция. За няколко години изучил занаята, тялото му заякнало и Карг започнал да прави това, което умее най-добре — да бъде палач. Обикалял из целия континент и изпълнявал смъртните присъди. Всички държавни глави и кметове искали да се възползват от уменията му, и то не само защото си разбирал от занаята. Страшният палач взимал много малка цена в замяна на услугите си — само колкото да си купи храна и дрехи. Това бил още един факт, който смразявал сърцата на обикновените хора — Карг не вършел работата си за пари. За какво тогава? Убийството на беззащитни хора, нерядко невинни при това, той вършел методично и с вещица, без да излага на показ някаква вътрешна емоция. Яките му ръце вдигали и спускали със смъртоносна сила меча и брадвата, при което душата напускала завинаги тялото на жертвата; дърпали с лекота лоста, който освобождавал въжето или ножа на гилотината; поднасяли факлата към кладата, където хората изгаряли, надавайки страшни писъци... а по тялото му не избивала и капчица пот. Неговата безчувственост, допълнително закалена от ужасната му работа, спомогнала за запазването на разсъдък му. Той бил един опасен хищник, надарен с разум — смъртоносна комбинация. Щом мъжете заговорели за него в кръчмата, всичко утихвало на мига, майките плашели вечер децата си с него, старците тайно го проклинали. Неслучайно смятан за демон в човешки образ, Карг си стоял на висота, без да обръща внимание на хорските приказки, тъй както лъвът не обръща внимание на чакалите, които боязливо го чакат да се нахрани и да си отиде, оставяйки жалки остатъци от убитото животно. Според един слух Карг постоянно носел маска, защото лицето му било страшно грозно и той се срамувал от образа си.

Веднъж в един град нейде в централна Англия течал процес срещу четири вещици, обвинени в магьосничество. Присъдата, както в повечето случаи, била „виновни“. Смъртта дишала във врата на жените, точейки косата си, очаквайки ги нетърпеливо, предвкушвайки удоволствието от убийството. Нейният наместник — Карг — стоял небрежно облегнат на ешафода. По мускулестото му тяло нямало нито един косъм, а на главата си носел своята любима маска — черепът на незнайния воин. Били издигнати бесилки за три от подсъдимите, а за четвъртата била приготвена клада. След малко от съда излезли стражите, бутайки грубо пред себе си четирите вещици. Тълпата освирквала дрипавите жени и ги замеряла с гнили плодове и развалени яйца. След малко жените се изкачили по дървените стъпала и застанали пред палача. Той ги огледал щателно, сякаш искал нещо от тях — от четирите нещастни подсъдими, които скоро щели да получат целувка от Смъртта. Три от тях си приличали много — окъсани сиви рокли, сплъстени черни коси, помътнели погледи... Екзекуторът ги подредил в редица и нахлузил клуповете на шиите им. Сетне хванал лоста и изгледал насъбралата се човешка гмеж, която викала и го подканяла да побърза. Карг дръпнал ръчката и дървените капащи под краката на трите жени се отворили. Вратовете на подсъдимите се прекършили и жените увиснали на въжетата, полюлявайки се зловещо, а тълпата викала одобрително. Тогава палачът се обърнал и изгледал косо последната вещица, за която специално била приготвена кладата.

Тази жена изобщо не приличала на останалите, обвинени в магьосничество. Била млада, около двадесетгодишна, с буйни руси коси, които се спускали като водопад надолу по гърба ѝ. Гордият ѝ поглед обходил насъбралото се множество, което спряло да я измеря и притихнало. Зелената ѝ рокля била пристегната с въже на кръста, а красотата ѝ карала простолюдието да мълчи и безмълвно да ѝ се възхищава въпреки тежкото обвинение, заради което стояла сега пред палача. Карг стоял със скръстени ръце пред нея, а в очите му, надничачи иззад черепа като змии от дупките си не личала и капка възхита пред красотата на младата жена. Той пристъпил напред и хванал грубо момичето за лакътя.

— Хайде, вещице, време е да се срещнеш със своя господар — изрекъл той.

Русокосата девойка рязко се освободила от ръката на палача и извикала на тълпата:

— Нима ще позволите на този демон в човешки образ да убие една млада жена? Не аз, а той е слуга на дявола! Той му изпраща душите на невинни хора чрез тези богохулни екзекуции, а в замяна получава неговата черна благословия!

Хората се разшумели и немалко закимали одобрително при думите на девойката. Въпросният палач стоял до момичето със зелената рокля и погледнал към главния съдия, който наблюдавал екзекуциите от своята ложа. Съдията мълчаливо му кимнал. Карг се обърнал към множеството и изревал:

— Тишина!

Мигновено хората млъкнали и свели глави. Страхът, който изпитвали към ужасния Екзекутор, бил далеч по-голям от симпатията към красивата девойка. Палачът хванал с яките си ръце младата жена за предмишниците и грубо я повлякъл към големия дървен стълб за мъчения. Тя се опитала да се съпротивлява, но безуспешно — пръстите на Карг стискали по-здраво и от клещи. Той я довякъл до стълба и завързал ръцете и краката ѝ за него.

— Първо ще изтърпиш двадесет удара с бич, вещице, преди пламъците на кладата да те изпратят във вечните огънове на Ада! — изръмжал той и с едно движение разкъсал роклята на гърба ѝ.

Сега вече тълпата се разбушувала като бурно море. Хората крещели, наричайки палача страхливец и дяволски слуга. Някои от тях започнали да хвърлят камъни по него, без да обръщат внимание на бронираните стражници, които ги заплашвали с острите си пики. Човешкото множество се поуспокоило чак когато съдията заплашил, че ще изгони всеки присъстващ, ако не запазят тишина. А Карг, жестокият Екзекутор, извадил от една торба навит на колело волски бич. Всички ахнали от ужас, знаейки колко силно удря палачът. Последният развил бича и с едно движение на китката си белязал гърба на момичето с кървава бразда. Жената изпищяла от болка, а Карг продължил да удря — отмерено, силно и точно, без да обръща внимание нито на стоновете ѝ, нито на сърдитото бръмчене на публиката. Някои жени плачели и триели очите си с краищата на роклите, а децата се притискали до родителите си и хълцали, съжалявайки нещастницата. Палачът отброил двадесет удара и

захвърлил настрани непотребния вече волски бич, пропит с кръвта на момичето. Гърбът на девойката бил грозно белязан с жестока рубинена плетеница от рани. Тогава русокосото създание се извърнало с лице към Екзекутора и със задавен от сълзи глас извикало:

— Проклет бъди, палачо! Проклети да са и съдиите, които пратиха една невинна млада жена на мъчения и смърт, и то пред очите на хората!

— Млъквай, вещице — равнодушно казал палачът и затърсил в себе си кремъка и огнивото, с които палел кладата.

— Не, няма да млъкна. Защото аз знам нещо за теб, Екзекуторе. Знам твоята тайна, Карг!

При споменаването на името му демоничният палач спрял да тършува из джобовете си и се взрял в момичето.

— Нищо не знаеш — отвърнал той.

— Напротив! Знаеш ли коя съм аз, убиецо? Лина — кръстена съм на моята баба, която е била сред жените, отвлекли твоята майка!

Карг изведнъж замръзнал. После направил няколко сковани крачки към завързаната.

— К-к-к... какво каза? — с треперещ глас запитал той.

— Същото, което чу. Аз съм единственият жив потомък на баба ми. Всички други жени, участвали в похищението на майка ти, са мъртви — някои от старост като баба ми, но повечето — от твоята ръка.

— Ти... проклетнице! — изкрещял палачът и я ударил през лицето.

Лина се извърнала и от сцепената ѝ устна потекла кръв.

— Бий ме колкото си искаш, сега ти е паднало. Поздравления, убиецо! Довърши ме и ще изпълниш своята мисия — няма друга потомка на вещиците, принесли майка ти в жертва на дявола.

Притихналото досега човешко множество отново зароптало. Сега на всички им станала ясно, че момичето, на което симпатизирали досега, е виновно.

— Убий я, Карг!

— Довърши я!

— Подпали проклетата вещица! — такива били призивите на тълпата.

Без да обръща внимание на крясъците на публиката, палачът развързал младата жена и я повлякъл към кладата, където я завързал за почернелия стълб, издигащ се сред купчините дърва. През цялото време Лина не оказала никаква съпротива. Тя обърнала окървавеното си лице към палача и гордо изрекла:

— Да свършваме с това, Карг. Давай, готова съм.

— Иска ти се да свършим бързо, а, вещице? — изсъскал Екзекутора. — Да, ама не. Ти само си мислиш, че знаеш всичко. А това знаеш ли?

При тези думи Карг хванал с две ръце големия череп, свалил го от главата си и го запокитил настрани. После обърнал лице към тълпата и устните му се разкривили в сатанинска усмивка. Всички ахнали от ужас, щом зърнали лицето на палача и разбрали защо досега винаги е носил маска. Ликът му бил целият прорязан от жестоки белези, сякаш някой е кълцал обезумял лицето му с нож. Екзекутора се обърнал към Лина и тя изпищяла на свой ред.

— Харесвам ли ти, вещице? Погледни колко съм красив благодарение на твоята баба. Малко преди да загине баща ми разкри кой е отговорен за гадните белези по лицето ми, заради които и досега ме е срам да се покажа пред хората. Когато отвлекли майка ми, твоята баба в своята безсмислена злоба е издрала лицето ми със своите нокти. Бил съм още невръстно бебе, лежащо кротко в люлката си, когато съм получил своя пръв подарък от живота — невероятната ми красота.

След това словоизлияние Карг извадил огнивото си и запалил кладата. Тълпата ревяла в подкрепа на думите на палача, а в рева ѝ се долавял зовът на обречените, песента на Ада, който очаквал младата жена. Кладата се разгаряла все по-силно, а палачът отново взел страшния си бич и пристъпил към вещицата.

— Време е да изкупиш греховете на предците си — с гробовен глас изрекъл той и замахнал с бича.

Младото момиче вече не пищяло, а свело глава и по бузите ѝ се затъркаляли сълзи. То не обръщало внимание нито на подигравките на хората, нито на бича на Карг, който плющял по лицето и гърдите ѝ. А огънят вече пращял в сухите дърва и облизвал краищата на роклята на вещицата. Екзекутора захвърлил бича в огъня и направил две крачки към масата зад бесилките. Бръкнал под зеблото, което я покривало и измъкнал отдолу огромна брадва. Тълпата екзалтирано закрепцала.

Карг се приближил към Лина с бравата в ръце. Пламъците вече обхващали роклята ѝ. Младата жена вдигнала глава и вперила мъртен поглед в човека, стоящ с брава пред нея като Ангел на Смъртта.

— Умри, вещице — тихо казал Карг и замахнал.

Бравата се врязала в гърлото на Лина и главата и хвъркнала във въздуха заедно с парче от стълба, на който била завързана. Главата паднала нейде сред жестоката публика, която надала радостен възглас, а кръвта на момичето избликнала като фонтан. Карг захвърлил настрани непотребната секира и слязъл от ешафода, след което се изгубил в тълпата.

Напразно се опитвали да открият опитния палач. Той сякаш потънал вдън земя, след като завършил мисията си и отмъстил за смъртта на своята майка.

Тери спря да разказва и лапна една ягода.

— Хареса ли ти историята, Чес?

— Ами горе-долу — отвърна унило хлапето. — Не очаквах да е точно такава — мислех, че ще ми разкажеш нещо за призраци, вещици, фантоми или нещо от този род. Но и тази не е лоша.

— Мхм... — отвърна разсеяно бащата. — Искаш ли още ягоди?

— Да, дай няколко насама.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.